

batten herhjemme. Ved helt generelt og uden nuanceringer at koble dansk udlændingepolitik sammen med terrorbekæmpelsen, som det desværre også er sket flere gange i dag, bliver grøfterne i integrationsdebatten blot gravet endnu dybere, end det allerede er tilfældet.

Det synspunkt vil de fleste sandsynligvis være enige i. Jeg konstaterer bare, at den retorik, der anvendes, reelt er med til at etablere en sammenhæng mellem terrorbekæmpelse og udlændingedebatten, og det beklager jeg dybt.

Det er netop det faktum, som er med til at skabe de dybe grøfter i udlændingedebatten, og én ting er de grøfter, der måske graves her på Christiansborg, det kunne måske nok være til at komme over, langt værre er det, at der også graves grøfter i befolkningen.

Det vil være sørgeligt, hvis det også lykkes selvmordspiloterne at flyve deres terrorfly lige midt ind i Danmark i overført betydning. Hvis det lykkes dem at splitte muslimske og kristne naboer i Danmark, så har de virkelig opnået deres mål. Det skal vi ikke tillade. Det, vi står i nu, er hverken en etnisk krig eller en religionskrig, det er en kamp mod terrorisme, en kamp, som vi heldigvis ikke står ene om.

Lad mig herefter vende mig til nogle mere indenrigspolitiske betragtninger. De kan være svære at komme til efter begivenhederne den 11. september, det indrømmer jeg, men der melder sig jo også en dag, hvor disse spørgsmål skal håndteres.

Vi lægger fra Kristeligt Folkepartis side utrolig vægt på fællesskabet, det gør vi i en tid, som er mere og mere præget af hensynet til det enkelte individ, af hensynet til, at vi selv oplever at få succes i livet.

Fællesskabet står for Kristeligt Folkeparti at se i høj grad i forbindelse med familien og familiens trivsel. Familien er det grundlæggende fællesskab, hvor vi vokser op, udvikles og modnes som mennesker, og derfor er en harmonisk opvækst i et trykt og godt familiemiljø den bedste ballast i livet, selv om det naturligvis ikke er den eneste, vi får.

Men fordi familien er det grundlæggende fællesskab, dér hvor vi også for alvor i praksis lærer, hvad solidaritet og demokrati vil sige og kan føre det videre ud i det bredere fællesskab, derfor skal vi som samfund også være med til at skabe gode rammer for familiens trivsel, ikke bare for familiemedlemmernes egen skyld, men også for samfundets skyld, så det enkelte menneske får overskud til i højere grad at tage an-

svar for fællesskabet og engagere sig i netop medmennesket.

De første år af børnenes opvækst er de vigtigste overhovedet, og det er derfor, at Kristeligt Folkeparti også i lang tid har arbejdet for en forlænget barselorlov, en barselorlov på et helt år, og vel at mærke en fleksibel barselorlov, der også kunne give småbørnsforældrene mulighed for at gå på deltid.

Det har været opmuntrende – for nu at se positivt på det – at vi i løbet af foråret har oplevet, at snart sagt alle partier i Folketinget har meldt sig bag dem, der bakker op om kravet om en forlænget barselorlov.

Man kan på baggrund af udviklingen siden den 11. september og også på baggrund af, at der nu bliver manet til økonomisk forsigtighed – og det synes jeg generelt er en god ting – alligevel frygte, at det så fører til, at der ikke vil være vilje til heller at finansiere forslaget om en længere barselorlov, endsige en barselorlov på et helt år.

Jeg vil gerne sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side lægger vægt på at finansiere vores forslag, også de forslag vi bringer ind i finanslovsforhandlingerne, og det gælder også vores forslag om en forlænget barselorlov.

Vores synspunkt er helt klart det, at vi har råd, hvis vi vil. Spørgsmålet er måske snarere, om vi har råd til at lade være med at give børnene de bedre opvækstvilkår, som er så helt afgørende også for, hvordan vores fællesskab i det hele taget udvikler sig. Det er af afgørende betydning for Kristeligt Folkeparti, at finanslovsaf-talen for 2002 kommer til at indeholde en forlænget barselorlov.

Ældre er generelt en ressourcestærk gruppe, men der er selvfølgelig en del ældre, som har brug for hjælp, og som har brug for bedre vilkår.

Det er fint nok, at statsministeren i sin åbningstale siger, at regeringen nu vil gøre noget for at få hjemmehjælpen til at fungere, men her må jeg sige, at det har vi ærligt talt hørt før. Det sagde statsministeren også i sin åbningstale sidste år og forrige år.

Selv om mange kommuner allerede i dag lever op til deres forpligtelser, så gælder det ikke alle. På det seneste har især de uacceptable forhold i Københavns Kommune vist, at det ikke er en selvfølge, at kommuner gør det. Vi er derfor for længst kommet dertil, hvor det ikke er nok med de fine ord. Der må handling til.

I den forbindelse er det da et lille skridt i den rigtige retning, at socialministeren nu ved lov vil